

Desig

Josep M. Benet i Jornet

Πόθος

Μέσα στο σκοτάδι μόλις που διακρίνεται το πρόσωπο ενός Αντρα.

Ο ΑΝΤΡΑΣ : Απόψε, άλλη μια όμορφη βραδυά. Το κρύο υγρό μέσα στα κόκαλα.

Κρύο, είναι υπέροχο να ξέρεις ότι κάνει κρύο. Να ξέρεις.

Χωρίς κασκόλ.

Ο ουρανός πηχτός, βαρύς, λες και είναι έτοιμος να πέσει.

Δεν είναι εκείνα τα σύννεφα με τα επιβλητικά σχήματα... Θυμάμαι, τα λέγαμε Σύννεφα του Βάγκνερ.

Εκείνα τα σύννεφα που προχωρούσαν προς το μέρος μας, εκείνο το σούρουπο, τότε, τριάντα χρόνια; , πάνε κάπου τριάντα χρόνια.

Μια ανάμνηση δική σου.

Ο ουρανός της αποψινής βραδιάς, τόσο αλλιώςτικός. Το ίδιο υπέροχος. Ή περισσότερο.

Αυτό είναι το δώρο σου, να τον βλέπεις έτσι.

Κασκόλ, ή καλύτερα φανέλα.

Πάντα χωρίς φανέλα.

Άμα δε φοράς φανέλα δε σημαίνει μόνο πως είσαι νέος, όμως δεν τη φοράς, και το κρύο τρυπώνει πιο εύκολα ως τα κόκαλα.

Η προέλαση των νεφών εκείνων...Τι αθωότητα.

Η λεωφόρος μουσκεμένη, λίγες συστάδες θάμνων, το ψιλόβροχο που σταματάει και αμέσως ξαναρχίζει, ο ουρανός σκοτεινιασμένος: η ομορφιά.

Η ομορφιά δίχως προφάσεις που μπορείς ακόμα να τη δεις, να την ακούσεις, να τη μυρίσεις...Που δεν πρέπει να κρατήσει πολύ.

Ο Παράδεισος δε θα ντέξει στον χρόνο.

Ελεύθερος έξω στο σκοτάδι, εκεί που δεν υπάρχει τίποτα.

Ούτε καν θλίψη ή νοσταλγία.

Ακόμα όχι. Για την ώρα , όχι. Είμαι εδώ.

Εδώ, περιμένοντας.

Τώρα, τη δουλειά σου.

Να τα εκμεταλλευτείς όλα.

Τη μανία να μην ξεφορτώνεται ό,τι περισσεύει.

Να εκμεταλλευτείς τον παγωμένο αέρα που τρυπώνει βαθιά στο λαιμό.

Εκμεταλλεύσου τα μουδιασμένα πόδια,

τα παγωμένα χέρια .

Εκμεταλλεύσου πως ακόμα υπάρχει μια δουλειά για να τελειώσεις : να τη βοηθήσεις .

Να το καταφέρει.

Ίσως αργότερα να της εξηγήσεις το δώρο σου,

αλλά δε θα υπάρχει χρόνος.

Η υγρή άσφαλτος αστράφτει μόνο για σένα.

Από τη μέρα, ήταν λίγο μετά το δώρο που είχες πάρει, από τη μέρα που ξαναβρήκες εκείνο το πρόσωπο.

Από εκείνη τη μέρα δεν υπάρχει τίποτε άλλο.
Που να του δίνει σημασία.
Καμιά φορά, μέσα στη θέρμη,
ντρέπεται ξαφνικά.
Της πιάνεις το χέρι, της δίνεις θάρρος, τη σπρώχνεις.
Γιατί όχι; Έτσι έχεις μια δουλειά να κάνεις.
Καθώς περνάει αυτή η υπέροχη νύχτα,
αυτές οι τελευταίες θεσπέσιες μέρες.
Πριν απ'το δώρο, μια δουλειά, αυτή η ανακούφιση.
Μια ανακούφιση επιπόλαιη, που όμως, σου επιτρέπει να βρίσκεσαι εδώ,
σχεδόν ευτυχισμένος αυτό το μίζερο βράδυ.
Το δώρο που σε κάνει να καταλαβαίνεις αυτό το μίζερο βράδυ.
Καταλαβαίνεις επιτέλους το μολυβένιο χρώμα του ουρανού, το
τρεμούλιασμα των θάμνων, τη σκληρότητα της ασφάλτου...
Καταλαβαίνεις, προπάντων, αυτό το υγρό κρύο που τρυπώνει στα
κόκκαλα, που κάνει το άρρωστο σώμα σου να τρέμει .
Η αρρώστια.
Η καταδίκη που ακονίζει τις αισθήσεις, που σου επιτρέπει να καταλάβεις,
που σου επιτρέπει να βρίσκεσαι εδώ, με υπομονή και προσδοκία.
Που δε σε εμποδίζει ακόμη να ακούσεις εκείνους τους ήχους τους
πολυπόθητους.
Που ακόμη...θά'λεγα πως...μου επιτρέπει ακόμη ν'ακούω τον ήχο ενός
αυτοκινήτου καθώς πλησιάζει, πρώτα από μακριά, έναν ασήμαντο
θόρυβο, κι ύστερα, αμέσως, μια μηχανή όλο και πιο δυνατή, διαλύει τον
πανικό, τουλάχιστον για μια στιγμή, και με σπρώχνει στη δουλειά, να
σπάσω την αναμονή, να δοκιμάσω ξανά.
Μπορεί να περάσει απόψε, όσο κρατάει αυτή η μαγική νύχτα.
Μπορεί.
Του κάνω σινιάλα.
Και ναι, το αυτοκίνητο σταματάει.

Translated by Μαρία Χατζηεμμανουήλ